

TÌNH YÊU NHƯ BÓNG MÂY

□□□□

Đà Lạt xưa kia giống như một thiêu nư tu tiên xứ, dáng đài các, đã từng làm siêu lòng biết bao nhiêu là văn sĩ, thi sĩ, nhạc sĩ, họa sĩ và công nhân gia đình... Thời quyên rũ. Thời đơm say. Ghé thăm Đà Lạt đời khi chia tay nhau rồi biết rồi.

KHÁNH GIANG năm 1959 viết về “Đà Lạt với du khách” đã nói:

“Bên có sống qua những ngày lạnh buốt Đà Lạt, có ngắm qua những buổi hoàng hôn nhuộm mặt cánh đồng, có ngắm thu mình nhìn qua gót ngựa trên cửa kính, có dịp trở về ngâm cô đọng say mê theo khói thu và hương vạt tách cà phê phin đen ngòm, có lúc thì đi dạo làn mưa bụi về đêm, có lúc nót giày đũa đũa trên đường phố hoang vắng, có sống qua những phút trở về rừng cửa cuồn cuộn và lòng có mang ít nhiều kỷ niệm đau thương, bên mình có một chiếc “tâm hồn” sâu xa và thắm thía cửa Đà thành. Và lúc ấy, bên khó lòng mà rời Đà Lạt đi đâu.”

Tình yêu với Đà Lạt thắm muôn. Khi thì lãng mạn như một nưc hồ thu êm đềm hay cuộc sống nhàn nhàn ngẩng đầu nhìn trời xóa cửa thác nưc bên đèo. Khi thì giảng dạy nhàn nhàn ngẩng đầu nhìn phố trên khắp cánh rừng thông. Khi thì tan biến vào thính không theo tiếng chuông chùa Linh Sơn... tiếng chuông nhà thờ Con Gà... Tình yêu vang vọng và lan đi đời khi nhàn vào núi đồi

Đà Lạt mùa bui sáng sớm khi mặt trời còn khuất đằng...

Phải chăng đời với những ai đã từng sinh trưởng tại Đà Lạt, hay đã có một thời gian dài sinh sống tại đây hoặc chỉ là du khách ghé thăm thành phố trong ít ngày thì Đà Lạt cũng là những ngày tháng cũ đã đi vào trong lòng cùng tâm hồn con người những niềm đam mê những nỗi niềm sâu đậm và thi vị tha... như sự yên tĩnh của rừng. Nói hoài không hết!

Sau đây chỉ là những ghi chép và những cảm nhận nào cái tình cảm những yêu và nhớ nhưng đó mà thôi! Mọi người ơi! Tình yêu với Đà Lạt bằng những bóng mây, một thời đã hời hợt quyên luyến trên bầu trời thành phố cao nguyên thì nay lại man mác dần trôi ra khắp các miền những người... Nhớ nhớ khôn nguôi!

VĂN QUANG

Bên những ca khúc như với Đà Lạt những ngày tháng cũ có thể coi như một thời. Mọi người ơi một với! Những không phải chỉ có những người hi vọng đang sống cuộc đời xa đất nước Việt mà những lòng nhớ với Đà Lạt nơi quê hương cũ.

Xin thêm chút ở đây bằng tâm sự của hai người “không xa xôi” với Đà Lạt, với cái thành phố ghi nhớ u sầu của niềm cảm mình, đó là:

- nhà văn, nhà báo VĂN QUANG của thành phố Sài Gòn.
- nhà thơ VIỆT TRẠNG của thành phố Đà Lạt.

Kính này xin đăng tải với bài viết của Văn Quang.

Nhà văn, nhà báo VĂN QUANG với chuyên thăm lại Đà Lạt:

“Buổi sáng cuối tháng Chạp, 2003, chuyên xe đò khởi hành từ Sài Gòn đi Đà Lạt vào lúc 10 giờ sáng, tôi bắt đầu cuộc hành trình với hai thành phố du lịch nổi tiếng của miền Nam Việt Nam tiếp theo đây. Và đó cũng là nơi tôi gặp gỡ những người bạn thân thiết của mình. Hơn 30 năm rồi tôi chưa có dịp trở lại, chuyên đi này như một lần đi tìm lại những vết tích xưa, những

hình ảnh cũ, những chân trời xa tím tắp trong tầm nhìn cùng tâm thức...

Suốt trong tháng cuối cùng của mùa xuân năm nay tôi đi ra làm việc, khi quy tụ về nhà nghỉ cuối năm này dành cho hai thành phố Đà Lạt và Nha Trang, tôi bỗng cảm thấy háo hức như chú bé ngày nào khi được mẹ tôi đưa cho vé thăm quê ngoại. Hay là tôi đi tìm lý sự háo hức, cảm thấy một cái gì đó làm “nổi sóng” cho cuộc sống bình thường, cho những ngày nghỉ cuối năm mang một chút thi vị được biết làm “mới” lại cuộc đời mình. Đôi khi trong cuộc sống người ta phải đi tìm lý do cái ý nghĩa thường không có nghĩa của nó. Tôi chắc không ít bạn đã từng gặp trường hợp này khi quy tụ về nhà cho mình một chuyến đi, vé thăm quê họ hàng cũ hoặc đến một nơi chốn có vẻ đẹp và ít nhiều kỳ diệu.

Thành phố của những chuyến tình.

Nói đến thành phố này có lẽ nhiều người thường nghĩ đến những tuấn trắng mặt, nổi của những cặp tình nhân, bởi xa kia ở miền nam Việt Nam chắc có thành phố này là quyên rũ hồng còn bởi cái nhìn cao nguyên, cái vẻ thơ mộng của những đồi núi với rừng thông bạt ngàn, những loài hoa rực rỡ được trồng như hoa hồng, mimosa, forget me not... và những thung lũng sống động, hồ Than Thở với một chuyến tình bí ẩn mà từng người bạn, hồ Lâm Tuyển với vẻ tĩnh lặng làm quên cuộc đời... Đó là vẻ đẹp ngoài của Đà Lạt quyên rũ lòng người.

Trong lòng Đà Lạt sau này còn thêm những vẻ đẹp Đà Lạt, những phân khoa Đồi học và vô số những trường lớp khác sẽ nở ra những chàng trai và những cô gái xuất sắc tung cánh khắp bốn phương trời. Tất cả những con người đó ít hay nhiều cũng đã để lại ở Đà Lạt một phần “trái tim” mình. Mọi người một cách, mọi người có chân trời Đà Lạt riêng của mình.

Tôi cũng không thoát ra ngoài cái tâm trạng “bình thường mà rực rỡ biết” đó. Kỳ diệu thì quá diệu, chúng ta biết nói cái gì trước cái gì sau, cái gì nên và cái gì không nên bây giờ? Người trên chuyến xe đò mà lòng dè dặt hồi.

Tôi ở Đà Lạt, VĂN QUANG viết lại chuyến mình lang thang dạo quanh trong thành phố cũ:

“Trên vẻ đẹp trung tâm thành phố hầu như không có gì xảy ra, một ngày lại như mọi ngày.

Mọi chuyện bán bắp nướng, khoai lang, bánh căn, hết đó vẻ đẹp là những được của Đà Lạt và bạn chỉ ăn tại đây khi còn nóng hổi mới thấy hết được cái hấp dẫn của nó. Tôi nhớ nhất là những gói bột nóng hổi nằm trong túi áo, vội đi dạo “dung dăng dung dề” vội của con đường hết đó vẻ đẹp, nhai tẹt tẹt vào hai cánh tay đó quay quay quay tặc làm sao. Dù đi với một tên bạn trai hay một “cô bạn gái” vẻ đẹp “lạ lạ” như thường.

Những hình ảnh năm xưa hiện lên rõ nét hơn bao giờ hết. Đây là con đường đẹp và bóng tối che phủ cho người, kia là vài căn nhà lộng lẫy sống động, đẹp đến khu biệt thự muôn đời im lìm xưa cũ, vài cô thiêu nữ má đỏ hồng hồng, bước chân leo dốc khoé mắt, cái đuôi tóc phớt phớt... sao mà Đà Lạt thì không biết! Sao mà như thế trời!

Nếu bạn nào đã từng có một tuấn trắng mặt ở Đà Lạt với “bà nhà” hay một chuyến đi nghỉ mát với một người tình nổi như sao nhân lên gặp nhau. Hãy cảm ơn người bạn mà cảm nhận trên

